

— Но защо, госпожице моя, този вечеръ толкозъ жалны думы отправяшь? Азъ дойдохъ за да прѣминѣхъ нѣколко честиты минуты при тебе, и да ти поговорѣхъ съ сладкыйтъ языкъ на дружбѣтъ и на любовѣтъ; дойдохъ да ти кажъ трудѣтъ който подіехъ днесъ заради чедото ни, като ся потрудихъ да избавѣхъ оногози който прибра чедото ни прѣзъ онзи вечеръ, когато въ зимбилтъ го закачихъ прѣдъ вратата на единъ православенъ храмъ.

— И какъ му е името?

— Струва ми ся че Гырджикъ го казувахъ.

— Любопытно! Онзи ли за семейството на когото ми приказваше отнѣкънъ?

— Той! но не знаѣхъ това семейство да ли му е роднинско нѣкое или е просто само пріятелско.

— Е, послѣ какво станѣ?

— Горкыйтъ този чловѣкъ щѣхъ да го запрѣтъ, защото ся стараехъ да отдаде право на онуй семейство при което ся намѣрва чедото ни. Това семейство го съсипалъ оканникъ нѣкой си аристократъ на име Исидоръ Хрисодактилъ. И понеже, както обыкновенно ся случавѣ, на сиромасытъ притѣсненіята ся наказватъ като смъртни злѣдѣнія, а злѣдѣніята на богатытъ ся сматратъ като незначителны отстраненія, тойзи Гырджикъ дѣто го казватъ, който на лице и на гледъ не е освѣтъ едно грозно чудовище, а ся вижда да има душѣ добрѣ, поискалъ да приспособи противъ аристократа Исидора Хрисодактилова насилствениытъ онѣзи срѣдства, които бѣдността въ недоумѣніето и въ отчаяніето си употрѣбѣва противу онѣзъ господари които потискатъ законѣтъ. И тѣй, вмѣсто да ся накаже повинныйтъ аристократъ, карахъ да запрѣтъ въ тъмницѣ оногози клетника който бѣше ся турилъ въ прѣмеждіе за злочестото онова семейство; но благополучіе познахъ на нѣтътъ като карахъ тогозъ горкыйтъ Гырджика и завтекохъ ся да ся научѣ що е станѣло и да по-